

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 13 kwietnia 2016 r.

Poz. 2007

WYROK NR II SA/WR 673/15
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 19 listopada 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Alicja Palus

Sędziowie:

Sędzia WSA Mieczysław Górkiwicz (sprawozdawca)

Sędzia WSA Anna Siedlecka

Protokolant:

specjalista Izabela Szczerbińska

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 19 listopada 2015 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej Bolesławiec

z dnia 25 marca 2015 r. nr V/52/2015

w przedmiocie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów zlokalizowanych w mieście Bolesławcu, obejmującej obszar położony w kwartale ulic: Leśna - Śluzowa - Obrońców Westerplatte - P. Skargi, obszar położony przy ulicy Lubańskiej oraz obszar położony w kwartale ulic: Orla-Kwiatowa-Gdańska-Rajska

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 6 pkt 3 lit. b we fragmencie „F-MN/MWn, § 11 pkt 1 we fragmencie, F-MN/MWn, § 22 oraz załącznik nr 2 do zaskarżonej uchwały w zakresie obszaru F-MN/MWn;**
- II. zasądza od Rady Miasta Bolesławiec na rzecz skarżącego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

Wojewoda jako organ nadzoru nad działalnością gminną (art. 93 ust. 1 u.s.g. Dz.U. z 2013 r., poz. 594) wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 6 pkt 3 lit. b we fragmencie „i F-MN/MWn”, § 11 pkt 1 we fragmencie „F-MN-MWn”, § 22 oraz załącznik graficzny nr 2 w zakresie obszaru F-MN/MWn, jako naruszającej art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. (Dz.U. z 2015 r., poz. 199) i art. 114 ust. 1 POŚ (Dz.U. z 2013 r., poz. 1232). Organ nie przyporządkował bowiem terenu oznaczonego tym symbolem do jednego z rodzajów terenów określonych w art. 113 ust. 2 pkt 1 POŚ, jak tego wymaga art. 114 ust. 1 tej ustawy. Jak wyjaśnił w postępowaniu nadzorczym, pominięcie to było celowe, gdyż tereny te, przeznaczone pod zabudowę jednorodziną i wielorodziną niską znajdują się na obszarze rolniczym zabudowanym szklarniami, w sąsiedztwie terenów dawnej fermi drobiu i terenów związanych z obsługą produkcji rolnej. W ocenie skarżącego okoliczności te nie usprawiedliwiały pominięcia w planie miejscowym wymaganego ustawowo ustalenia, co stanowiło naruszenie zasad sporządzania planu (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.). Skarżący zwrócił uwagę, że dokonując zaopiniowania projektu uchwały RDOŚ we Wrocławiu zwrócił organowi uwagę na konieczność jej uzupełnienia przez zakwalifikowanie terenu F-MN/MWn do odpowiedniej grupy terenów wskazanych w art. 113 ust. 2 pkt 1 POŚ, aby zapewnić odpowiedni stan akustyczny tego terenu.

W odpowiedzi na skargę organ uznał argumentację skargi za zasadną i przychylił się do zawartego w niej wniosku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

W § 6 zaskarżonego planu miejscowego określono zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego. Zasady te zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. stanowią obowiązkowy składnik planu, co stanowi nawiązanie do art. 1 ust. 2 tej ustawy, w którym wymieniono wartości uwzględniane w planowaniu przestrzennym, jak walory krajobrazowe i wymagania ochrony środowiska. Sposób wyrażenia tych zasad w planie miejscowym określa § 4 pkt 3 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu miejscowego z dnia 26 sierpnia 2003 r. (Dz.U. Nr 164, poz. 1587), zawierający m.in. odesłanie do unormowań zawartych w art. 72 i 73 ustawy Prawo ochrony środowiska. W nin. sprawie szczególne znaczenie posiada wymóg zapewnienia warunków utrzymania równowagi przyrodniczej przez uwzględnienie potrzeb w zakresie ochrony przed hałasem (art. 72 ust. 1 pkt 7 POŚ) oraz zachowania prawidłowych warunków życia (art. 72 ust. 2 POŚ). Ustalając omawiane zasady organ powinien oczywiście respektować wszelkie przepisy prawa powszechnie obowiązującego, bowiem ustanawia akty prawa miejscowego „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie” (art. 94 Konstytucji RP) oraz działa na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP, art. 40 ust. 1 u.s.g. – patrz wyrok II OSK 131/08). Szczegółowe wytyczne dla ustalenia treści omawianych zasad w aspekcie ochrony przed hałasem zawiera art. 114 ust. 1 POŚ, który stanowi, że przy sporządzaniu planu miejscowego, różnicując tereny o różnych funkcjach lub różnych zasadach zagospodarowania, wskazuje się, które z nich należą do poszczególnych rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1 tej ustawy. Ten ostatni przepis precyzuje natomiast rodzaje terenów, według ich przeznaczenia, dla których rozporządzenie wykonawcze ustali zróżnicowane dopuszczalne poziomy hałasu. Wśród tych przeznaczeń wyróżniono zabudowę mieszkaniową. Tymczasem organ, wyodrębniając teren oznaczony na załączniku graficznym nr 2 do uchwały symbolem F-MN/MWn i szczegółowo w § 22 uchwały określając jego przeznaczenie (teren zabudowy jednorodzinnej oraz wielorodzinnej niskiej) oraz zasady kształtowania zabudowy i wymagane wskaźniki zagospodarowania terenu, pominął w § 6 ust. 2 uchwały wskazanie tego terenu jako przynależnego do terenów zabudowy mieszkaniowej. W przepisach § 6 ust. 3 lit. b i § 11 pkt 1 uchwały organ określił dalsze konkretne ustalenia dotyczące tego terenu. Skoro jednak nie uregulował w planie treści wymaganej w art. 114 ust. 1 POŚ odnośnie tego terenu, to zawarte w uchwale ustalenia dotyczące tego terenu należało uznać w całości za sprzeczne z prawem i dlatego nieważne (art. 91 ust. 1 u.s.g.). Brak w planie miejscowym uregulowania treści nakazanych ustawą stanowi naruszenie zasad sporządzania planu, którego sankcją jest stwierdzenie nieważności uchwały w całości lub części (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.). Jak trafnie wskazał skarżący, w nin. sprawie wystarczające było stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części obejmującej ustalenia dla terenu F-MN/MWn, co umożliwi ponowienie w tej części procedury planistycznej w niezbędnym zakresie i doprowadzi całą uchwałę do zgodności z prawem (na ten temat patrz wyroki II OSK 759/07, II 215/08 oraz odpowiednio art. 19 ust. 2 i art. 28 ust. 2 u.p.z.p. i wyroki II SA/Wr 868/13 z powołanym tam orzecznictwem, II OSK 1063/13, II GSK 866/10, II OSK 1088/07).

Z tych względów i zgodnie z art. 147 § 1 i art. 200 p.p.s.a., orzeczono jak w sentencji.